

hos de Danske, som bor Syd for den nye Grænse“. Denne Omsorg for dansk Sprog og Kulturs Bevarelse er baade en Ret og en Pligt for det danske Folk og dets Ledere. Idet vi derfor fuldt ud kan slutte os til Regeringens Udtalelse herom gennem Trontalens Ord, finder jeg det dog nødvendigt at gøre opmærksom paa, at disse Ord er blevet fortolket af et Blad, som ogsaa støtter den nuværende Regering. I en Artikel har „Nationaltidende“ udtalt, at den kommende Tids Arbejde maa gøres i Forstaaelse af, at denne Støtte til Sprogets og Kulturens Bevarelse Syd for Grænsen har en Grænseflytning til Maal, og i en Skildring opfordrer det ligefrem til en Kapestrid mellem Tysk og Dansk om, hvilket Sprog og hvilken Kultur der kan vinde længst frem paa den anden Nations Omraade — altsaa ikke blot et Ønske om, at Støtten til dansk Sprog og Kultur herfra skal tilsigte en Grænseflytning mod Syd, men ogsaa en Indbydelse til den tyske Nation til Støtte af dens Sprog og Kultur Nord for Grænsen med en Grænseflytning som Maal. Den Tankegang, som finder Udtryk i denne Artikel, er efter min Mening yderlig letsindig, og hvis den var Udtryk for en Politik, vilde den være farlig. Der er i og for sig intet i Regeringens Holdning, som kan give mindste Grund til at tro, at den er enig i saadanne Anskuelser, men jeg tror, at det overfor de senere af denne Regering ønskede Skridt til Støtte for dansk Sprog og Kulturs Bevarelse Syd for Grænsen vil være særdeles ønskeligt, at man ved, at Regeringen dermed ikke mener Støtte til Propaganda for en Grænseflytning. En saadan Hensigt vilde ogsaa lidet stemme med det Arbejde for Optionsreglernes Ændring, som vi hørte Tale om, da vi i det opløste sønderjydske Udvalg drøftede den tresidige Traktats Udformning. Dette Traktatudkast tilsigtede jo Gennemførelsen af en Optionspolitik, der vilde formindske det danske Mindretal Syd for Grænsen ved at muliggøre det for de fleste at flytte over Grænsen til det danske Fædreland. Dette var efter min Opfattelse — selv om Udcastet paa et vist Punkt havde faaet en uheldig Form, hvad Regeringen vist ogsaa var klar over, hvorfor den selv ønskede en bedre Form —, Udtryk for en sund Grænsepolitik, som gik ud paa at hjælpe ind i Landet alle dem, der ønskede at føre deres nationale Tilværelse i Danmark, og saa støtte alle dem, der ved Fødsel og Slægtstradition følte sig saa bundne ved det Sted, hvor de var, at de vilde forblive udenfor Landets Grænser, støtte dem i

det gode og sunde Formaal: Sprogets og Kulturens Bevarelse. — Maa jeg i denne Forbindelse spørge den højtærede Statsminister eller den højtærede Udenrigsminister, om der kan siges noget om, hvilken Skæbne denne tresidige Traktat ventelig vil faa. Gennemførelsen af denne tresidige Traktat er jo den sidste Rest af Ministeriet Neergaards særlige Grænsepolitik, særlige Indsats i det sønderjydske Spørgsmaal. Internationaliseringen og den sydligere Grænse end den, der opnaaedes, er jo spørløst forsvundet, tilbage er denne tresidige Traktat, der vist overhovedet ikke er kommet ind i Akterne, ind i Verden efter Ministeriets Ønske, men da den nu er der, tror jeg, det vil være ønskeligt at erfare, hvorledes Ministeriet ser paa Muligheden for at faa den underskrevet, og i hvilken Form. Det er jo klart, at dens Skæbne maatte blive særdeles usikker, da den ikke laa færdig før Genforeningen.

Den anden Side af Trontalens sønderjydske Ord vender sig til Arbejdet i det genvundne Land. De Ord, der her siges, kan vi give vor fulde Tilslutning; vi kan dog ikke undlade at fremhæve Beklagelsen af, at der savnes et Samlingssted, hvorfra alle Genforeningsspørgsmaalene kan ledes. En af de sidste Handlinger, den nordslesvigske Vælgerforening foretog før Sommerens Valg, var at rejse Krav om Genoprettelsen af det sønderjydske Ministerium. Jeg beklager, at det sønderjydske Ministerium og den nordslesvigske Vælgerforening er fulgte ad ud af Livet. Regeringen har selv erkendt, at et Samlingssted savnes, idet den har forsøgt gennem Administratorstillingen at tilvejebringe et saadant, men det synes jo, som om denne halve Udvej allerede skal forlades. Alle har været klare over, at der i Sønderjylland findes særlige Forhold, som kræver en mangesidig Indsigt baade i danske, tyske og sønderjydske Retsforhold, og at Udviklingen paa mange Punkter ikke er gaaet parallelt med vor, men har fjernet sig fra den, saa at det ikke vil være let at svejse det hele sammen, saaledes som det almindelige Ønske jo er. I særlig Grad er dette sikkert blevet klart for Rigsdagens Finansudvalg under deres sønderjydske Besøg, hvilket ogsaa fandt Udtryk i en Udtalelse, som Folketingets højtærede Formand fremsatte den sidste Dag, da vi var sammen paa Askov Højskole.

Maatte jeg i denne Forbindelse sige, at jeg finder den Kritik, som er fremkommet overfor Finansudvalgets Rejse til de